

Listy Peckovska

Ročník XVIII / číslo 4 / 2008
Prosinec 2008 - březen 2009

Časopis přátel Harantova městečka a okolí

Z obsahu:

- Vánoční bohoslužby - strana 5
- Výstava o kartuziánech - str. 10
- Osobnosti Peckovska
- Augustin Wacek - strana 11 - 12
- Vzpomínka na učitele Karla Machka
- str. 12 - 13
- Sport - str. 19

Pecka bude mít svou vlajku

Od středověku disponuje Pecka vlastním městským znakem. Původně mělo městečko ve znaku hradební zeď se dvěma věžemi, uprostřed nichž byl zdobený štít. Za kartuziánského

převora Filipa Buška v roce 1633 bylo místo štítu zvoleno vyobrazení Panny Marie s Jezulátkem na půlměsíci. V této podobě přetrvává znak Pecky doposud. *Pokračování na str. 3*

Kulturní sdružení Harant
vás srdečně zve na

Vánoční zpívání u stromečku

na peckovském náměstí
Ve čtvrtek 25. prosince
Začínáme v 17 hodin

*S sebou si vezměte:
Svíčku, prskavky, brýle, hudební nástroje a chuť zpívat*

Veselé Vánoce a vše dobré v roce 2009 přeje všem čtenářům Listů Peckovska redakce.

Vánoční vzkaz z Afghánistánu

V červnu vyslala Česká republika další vojáky do mise v Afghánistánu. V provincii Uruzgán mají za úkol střežit nizozemskou armádní základnu. Jedním

z těchto českých vojáků je i Petr Špúr z Pecky. O své zážitky a pocity se v dopise podělil i s čtenáři Listů Peckovska.

Pokračování na str. 14

Aktuálně z radnice...

Vážení spoluobčané, než jsme se stačili ohlédnout, máme tady závěr roku, kdy většinou rekapitulujeme, co se podařilo a co se nepovedlo. Čekají nás chvíle prožité v kruhu rodinném, v klidu, pohodě, kdy se budeme věnovat našim blízkým, přátelům a hlavně dětem.

Tento rok nebyl pro nikoho z nás jednoduchý. Hlavním úkolem, který před námi stál a ještě nějaký měsíc bude, je výstavba kanalizace a čistírny odpadních vod. Tato rozsáhlá akce testuje naši trpělivost a ohleduplnost. Zatím jsme si měli možnost vyzkoušet tyto vlastnosti pouze při výstavbě plynovodu, který probíhal v letech 1994 - 2001. Tato akce je však naplánována na necele dva roky, a postup prací je proto volen po několika úsecích najednou. Samozřejmě že výstavba kanalizačních sběračů obnáší i práce v poněkud odlišných hloubkách než při budování plynovodu. Stavaři se pohybují ve výkopech hlubokých až 6 metrů. Setkáváme se s otázkou, „Proč obec do této akce šla, když nemá dva tisíce obyvatel?“ Zastupitelstvo schválilo tento záměr proto, aby většina občanů nemusela řešit problémy s vypouštěním a likvidací odpadních vod. Vodní zákon jasně ukládá povinnost každému z nás likvidovat odpadní vody, a to bez ohledu na počty obyvatel. Pokud obce nemají čistírny odpadních vod a občané musí naplnit literu zákona,

musel by každý z nás mít např. u své nemovitosti domovní čistírnu, nebo tříkomorový septik s biofiltrem, nebo nepropustnou jímku, kdy je nutné dokládat vyvážení segmentu dle počtu osob v nemovitosti. Tím, že obec bude mít čistírnu odpadních vod a kanalizaci, odpadnou mnoha občanům starostí s provozováním domovních čistíren a dokládáním vzorků nadřazeným orgánům. I obce, které mají 300, 500 obyvatel (Lužany, Železnice, Holovousy, Borovnice, apod.), mají nebo usilují o dotace na vybudování čistíren odpadních vod.

V současné době probíhá výstavba u lomu (zde se současně vyměňuje vodovodní řad) na Desateru, u Tešňáku. Pokud to počasí dovolí, bude se pokračovat i v zimních měsících. Komunikace u lomu bude do června 2009 uzavřena z důvodu špatného konstrukčního podloží silnice, na jaře se provede kompletní rekonstrukce této části. Vlastní napojování jednotlivých nemovitostí v Pecce a části Lhoty na nově vybudovanou splaškovou kanalizaci bude zahájeno od března 2009, kdy bude spuštěna čistírna do zkušebního provozu.

Mladší a příští generace jistě docení vybudování čistírny a kanalizace v obci. Obci dále zůstane na řešení kanalizace v ostatních částech – Kal, Vidonice, Staňkov, Bukovina, Arnoštov, Horní Javoří, část Lhoty a Bělá u Pecky.

V nejbližší době budou brány vzorky z prohlášených kanalizací v těchto obcích a na základě výsledků bude přistoupeno k řešení. Pokud výsledky budou v souladu s Rozhodnutím nadřazeného úřadu, nebude nutné ukládat nápravná opatření, pokud tyto vzorky budou špatné, obec bude muset nařídít vlastníkům doložení odběrů vzorků z odpadních vod jednotlivých nemovitostí. Ti, kdo nesplní požadované parametry vypouštěného znečištění, bude muset vybudovat domovní čistírnu odpadních vod nebo provést takovou úpravu, aby předepsané parametry splnil. Omlouváme se všem za problémy převážně při dopravě a prosíme o trpělivost, shovívavost a pochopení při stavebních pracích. Myslím si, že příroda a prostředí kolem nás si zaslou-

ží, abychom je neznečišťovali.

Na posledním zasedání zastupitelstva městyse bylo rozhodnuto o pronájmu areálu koupaliště a kempu Pecka. Není v silách obce zafinancovat rozsáhlou rekonstrukci bazénu a úpravny vody, a proto bylo vypsáno výběrové řízení na nájemce tohoto areálu. Přihlásil se jeden zájemce a v současné době se pracuje na nájemní smlouvě, která by měla být na dobu nejméně 15 let, a od 1. 1. 2009 by areál měl mít nové vedení.

Zastupitelstvu, radě a svým spolupracovníkům děkuji za pomoc, podporu a odvedenou práci.

Přeji Vám všem klidné a spokojené vánoční svátky prožité v kruhu svých nejbližších a do nového roku pevně zdraví, štěstí, spokojenost a pracovní úspěchy.

Hana Štěrbová

Svoz odpadu v lednu 2009

Čtvrtek 1. ledna nebo pátek 2. ledna

Pecka + Bělá

Středa 14. ledna - Bělá

Čtvrtek 29. ledna - Pecka + Bělá

Kam doplave naše h....?

fejeton

„Píšeš fejetóny, samý srandičky...ale abys napsal o blbý náladě ve vsi, kterou sem přinesla kanalizace Cidlina, to ne! Vážný téma, vid'? Tebe nezajímá, kam doplave tvoje hovno.“

A tak načrtnu, co se děje v Kocourkově a proč ztrácejí trpělivost občané, k nimž přichází pokrok. Místo činu je za kopcem, co bych kame-nem dohodil.

Pravda, hospodář Vincešálek má u chliva kupu hnoje a do něj zapíchnutou kadibudku. Ze světnice to má devět kroků. Nebo, klevetnice Křídová běhá na velkou na kraj lesa. Když doběhne, má za sebou třicet skoků. Šetřílek Lulánek má wc, ale nesplachuje. Má nejnižší účet za vodné-

stočné v obci.

Je podvečer, nad žumpou stojí klidný inženýr Laco P. obklopen dělným lidem zmazaným červeným jílem, za nimi maxirypadlo. Před nimi hlouček gestikulujících osadníků, kterým adrenalin v krvi vehnal červeně do tváře.

„Mně stačí žumpa! Já se nepřipojím.“

„Jestli mě někdo zarazí na zahradě strakatom tyčku, tak já tu cizí osobu na svém pozemku zarazím do země tímhle kladivem!“

„Snad nechcete, abych altánek kvůli potrubí posunul o pět metrů? Deblní nápad je či? Ptám se či?“

„Kterej vůl chce, abych jako krtek hledal na svém pozemku tele-

fon, zakopaný plyn, dešťovou rouru a elektrický kabel?“

„Já sloužil u hasičů, víte jaké mám důchod? A vy chcete za vykovaný metr jeden až tři tisíce! Zloději!“

Čas plyne. Vedení obce pravidelně tiskne ve Zpravodaji informace, kudy půjde výkop, kdy se silnice přeřezuje, jaká je přes most dovolená tonáž, jak dlouho bude trvat objížďka. Občané jsou zváni na veřejná zasedání, kde se mohou dovědět, co se kde šustne. Ale občan trucuje a nadává. Na schůze nechodí. Bodejť! Zasviněné má auto. Boty aby vyměnil za holínky. Proč já jsem je volil? Rve si vlasy. Lidé se potkávají a zapomněli se

zdravit. Hned z nich plyne ta blbá nálada. Ztrácíme trpělivost.

Bodejť! Naši to dřív pouštěli do Javorky. Sedlák Š. do rybníka. My máme věky žumpu. Za pár let ji vyvezu... Dopřičic s europrojektem, mohli ty peníze dát na něco jiného.

Prosíme občany o shovívavost a trpělivost, protože práce probíhají kvůli uložení kanalizačních řádů u Hvězdy ve značných hloubkách, a proto budou složitější a zdlouhavější.

Tak spoluobčané, nebudujte. Do naší krajiny vstupuje ekologický pokrok. A do kraje posíláme čistou Javorku. Na wc já mám šest kroků. A kam dopluje moje...

Miroslav Procházka

Pecka bude mít svou vlajku

Pokračování ze str. 1

Vlastní prapor ovšem městečko historicky doložený nemá. Proto úřad městyse využil současné právní úpravy, podle níž mohou obce a města disponovat vlastními obecními symboly, a zažádal o udělení vlajky. To schvaluje Parlament České republiky.

V současné době má úřad zpracovanou studii, která obsahuje deset návrhů budoucího peckovského praporu. Varianty budou dostupné na webových stránkách městyse:

(www.obec.pecka.cz) a jejich veřejná prezentace proběhne také na některém z nejbližších schůzí zastupitelstva.

Samotní heraldici doporučují zjednodušené varianty městského znaku, v nichž dochází ke schematizaci obrazu Madony s Ježíškem do podoby půlměsíce s korunou.

Vlajka by se mezi oficiální symboly městečka Pecky měla zařadit už v průběhu příštího roku.

-vk-

Veterinární ordinace

MVDr. Hana Cholmatová

Moravská 890, Nová Paka

oznamuje

rozšíření a změnu ordináčnických hodin

od 1. října 2008

Ordinační hodiny:

pondělí – pátek: 8-9 hod. a 14-18 hod.

sobota – neděle: 8 – 9 hod.

Operační hodiny:

pondělí – pátek: 9 – 12 hod.

Pracovníci veterinární ordinace přejí veselé Vánoce a šťastný nový rok 2009.

Od vysvěcení kostela uplynulo 250 let

V celku je dojem interiéru kostela, vyzdobeného tak bohatě malbami, velmi účinný. Jeho působivost není téměř nikde porušena, díky tomu, že bohoslužebné předměty, oltáře i kazatelna pocházejí z téže doby. Hlavní oltář byl zřízen, jak již bylo řečeno, ještě pro starý kostel r. 1680 a když byl pak přenesen do nového kostela, byl zvýšen architektonickým nástavcem. Sochy sv. Huga a Brunona po stranách oltáře nad průchody za oltář zde původně nebyly, jak svědčí ještě Kramolínem ilusivně namalované průchody vzadu do zdi, před kterou tedy dříve nic nestálo. Obě sochy pocházejí patrně z kláštera kartuziánů ve Valdicích a byly sem asi přeneseny, když r. 1782 byl klášter zrušen. Obraz na oltáři, zobrazující umučení sv. Bartoloměje, dal namalovat, jak již bylo řečeno, převor Josef Kabert. Obraz je zcela řemeslná práce neznámého malíře.

Pod východním párem oken lodí stojí proti sobě oltář sv. Jana Nepomuckého a oltář sv. Anny. Jsou úplně stejné až na některé podrobnosti. Oltář sv. Jana Nepomuckého byl zřízen r. 1738 farářem Antonínem Petršem. Oltář sv. Anny, stejný co do konstrukce i dekorace článků, byl zřízen současně anebo jde o pozdější kopii. Oltář sv. Jana Nepomuckého prodělal několik pozdějších přízpůsobení. Jednoduchá architektura, skládající se ze dvou postranních pilířů na koso p o s t a v e n ý c h s představenými pilastry, mezi nimiž se nalézá obraz,

je ukončena kladím s římsou, v prostřední části vzhůru vypnutou. Nástavec je připojen na oltář po stranách dvěma volutami a zakončen obloukovitou římsou. Tato architektura jest však pokryta dekorativními články tvarů rokokových, jejichž vznik nelze předpokládati dříve než po polovině 18. století. Rokaji je vyplněno také místo mezi rámem obrazu a římsou kladí a ozdobena obloukovitá římsa nástavcem. Také protější oltář nese výzdobu tohoto druhu. Obraz sv. Jana Nepomuckého je běžná řemeslná, dobře zvládnutá práce, která vznikla patrně současně s oltářem před polovinou 18. století. Na oltáři sv. Anny je dnes obraz sv. Rodiny, malba z 19. století, bez umělecké kvality. Pod obrazy jsou na obou oltářích umístěny relikviáře s ostatky svatých. Tyto skřínky svým tvarem i dekorací řadí se k ozdobným článkům oltáře a byly tedy patrně zhotoveny stejně jako ony až po polovině 18. století. Nahore na volutách u obou oltářů sedí dva andělci a dole po stranách jsou na konsolách umístěny na oltáři sv. Jana Nepomuckého sochy sv. Floriána, ochránce před ohněm, a sv. Isidora, ochránce rolníků. U oltáře sv. Anny stojí pak plastiky sv. Barbory a sv. Apolonie. Oltáře byly původně šedomodré s barevnými sochami. Kolem r. 1900 byly na přání faráře Antonína Boukala natřeny řezbářem Josefem Pátým hnědočervenou barvou a sochy, jakož i všechny ozdoby byly vyzla-

eny.

Při jižním křídle východní stěny stojí oltář Panny Marie. Tento oltář liší se od předešlých oltářů svým tvarem i dobou vzniku. Celá konstrukce oltáře je zakryta dekorativními články rozvíjejícími se bohatě a malebně ve smyslu pozdně barokní výzdoby. Uprostřed je umístěna skřínka s oblečenou soškou Madony a po obou stranách skřínky jsou vyřezány rokaje velikých rozměrů. Nahore je připojen nástavec s prohnutou římskou, nad níž dva andělci pozdvihují korunu. Plocha nástavce je vyplněna monogramem Maria, obklopeným obláčky a paprsky. Tento oltář, o němž se nikde v pramenech neděje zmínka, je prací pozdně rokokovou. Kazatelna vznikla asi před polovinou 18. století. Byla však později opět jako oltáře doplněna reliefy, sochami andělů a sochami tří křesťanských ctností, Víry s křížem v ruce, Naděje s kotvou a Lásky s hořící svící. Je pravděpodobné, že kazatelna sem byla přenesena ze starého kostela, postaveného Adamem Škopkem.

Na zdech kostela je umístěno na dřevěných přibitých konsolách porůznu osm dřevěných, pozlacených relikviářů. Dále je tu na stěnách řada soch novějšího původu a staré, pěkně řezané lavice. R. 1895 bylo nahrazeno staré barokní těleso varhan novým, které však v celku neruší vnitřní vzhled kostela.

O staviteli kostela sv. Bartoloměje v Pecce nedovíáme se ze zachovaných pra-

menů ničeho. Není nepravděpodobné, že již od počátku bylo pomýšleno na výmalbu uvnitř kostela, které zde připadá skutečně úloha největší.

Na půdorysu vidíme, že stavba je v obrysu komposičně sjednocena. Žádná část stavby nevybíhá do prostoru a nelomí plynulost pohledu na kostel. Přechody mezi jednotlivými částmi kostela, mezi představnou věží a lodí, lodí a kněžištěm, přístavky a lodí, jsou zprostředkovány šikmou vykrojenou zdí. Naproti tomu jsou však jednotlivé části stavby zdůrazněny ve členění stěny. Průčelí jest na nárožích šikmých vyduťtých stěn a bočních stěn lodí zdůrazněno nárožními pilastry, loď a vyduťtá stěna, spojující ji s kněžištěm, lisenami. Avšak toto zdůraznění se týká pouze povrchu stěny, takže nijak neruší komposiční sjednocenost stavby. Dekorace na povrchu zdi je provedena pouze architektonickými články, přísně jednoduchými, jejichž celý rytmus je v souhlasu s komposicí sjednocující obrys stavebního masivu, a dává kostelu charakter klasicistujícího klidu a jasnosti, z kterého vybočuje jen průčelí, k němuž vlastně směřuje celá komposice stavby a v němž vrcholí dynamickým vysunutím střední stěny.

Je zřejmé, že stavitel peckovského kostela, jako téměř všichni venkovští stavitelé této doby, podléhal vlivům architektury Kiliána Ignáce Dienzenhofera. Zároveň patrně pod vlivem tehdy u nás se šířících myšlenek klasicismu, příslého

z Francie, hledal vzor v oněch stavbách velkého architekta, kde se uplatňovalo klidné, přísně tektonicky pojaté řešení vnější architektury. Byly to nejspíše: kostel v Počáplí (1724), průčelí kostela Bolestné P. Marie u Alžbětinek (1725 – 27) a kostel sv. Jana na Skalce (1730) v Praze, jejichž vnější vzhled působil na stavitele peckovského kostela. Vedle toho měly zde již jistě také podíl vlivy nového klasicisujícího směru, který prozrazuje především přísná tektonika a samotná forma pilastrů a kladí. Vlivy, které působily na stavitele, nejsou uplatněny s tvůrčí invencí, ale aplikovány na obvyklé schema kostelní architektury, a to velmi šťastně, takže se docílilo zamýšlené působivosti.

Vánoční zamyšlení

„Bůh je to jediné, co se nehledá marně, i kdybys ho nemohl najít...“

Jsou vánoční stromky uprostřed obcí. Jejich zář prozaňuje tmou rána a večera. A my očekáváme našeho Spasitele.

Ježíš Kristus se rodí jako člověk z Panny Marie, jako každý z nás. Může nás zaujmout to, že Bůh má tolik bilionů možností a dává život svému synu jako ČLOVĚK.

Proto odložme všechno, co je v nás plné temnoty, a připravujme se v radosti na příchod děťátka Ježíše Krista z Panny Marie.

A on nám dá krásu, duchovní velikost plnou lidí bytostně mravných a charakterních, navzájem se milujících. Pochopme, co se stalo a začněme nový život už nyní v adventní

ti. Skloubiti tuto kompozici vnější stavby s vnitřním prostorem však již nedovedl. Interiér, pojatý v obvyklém schématu, nehledě k jeho vlastní jednoduchosti, není vůbec nijak řešen se vztahem k vnější architektuře. Toho je nejpatrnějším důkazem nepravdělné zasazení oken, řešení interiéru nijak neopodstatněné a stupňované ještě vestavěním kruchty do západní části lodi. Tyto nedostatky jsou však uvnitř kostela zastíněny bohatou malířskou výzdobou, která, společně s klasicisticky zjasněným a klidným vzhledem vnějšku kostela, tvoří z tohoto konglomerátu různých vlivů v architektuře i malířské dekoraci jeden z velmi půvabných kostelů našeho venkova.

Ze studie PhC. Z. Kotíkové

Sv. Bernhard z Clairvaux době a potom pod vánočními stromky. Neptejme se, kdo co je, jen hledejme a nalezneme v každém svého bratra a sestru.

Pan Ježíš přišel kvůli nám, aby byl s námi na všech našich cestách, aby nám pomáhal objevit všechny královské dary, kterými nás povzbuzuje ke všemu dobrému v lásce a milosti.

Přeji Vám všem nejen, jak se říká, hodně světla na vánočním stromku a hodně dárků, ale především hodně pravé vzájemné lásky a milosti, která jediná činí lidský život hodným své krásy. K takovým Vánocům a k takovému novému roku přeji Vám Božího požehnání.

Váš P.Erhard

Vánoční bohoslužby

Sobota 20. prosince

Vidochov - 15 hod.

Horní Brusnice - 16.30 hod

Neděle 21. prosince

4. neděle adventní

Pecka - 8 hod.

Borovnice - 9.30 hod.

Mostek - 11 hod.

Úterý 23. prosince

Borovnice - 16 hod.

Středa 24. prosince

Štědrý den

Vidochov - 14 hod.

Borovnice - 16 hod.

Mostek - 20 hod.

Pecka - 22 hod.

Čtvrtek 25. prosince

Slavnost narození Páně

Pecka - 8 hod.

Borovnice - 9.30 hod.

Horní Brusnice - 11 hod.

Vidochov - 15 hod.

Pátek 26. prosince

sv. Štěpána prvomučedníka

Pecka - 8 hod.

Borovnice - 9.30 hod.

Mostek - 11 hod.

Sobota 27. prosince

sv. Jana apoštola

Vidochov - 15 hod.

Horní Brusnice - 16.30 hod.

Neděle 28. prosince

Svátek sv. Rodiny

Pecka - 8 hod.

Borovnice - 9.30 hod.

Mostek - 11 hod.

Úterý 30. prosince

Borovnice - 16 hod.

Středa 31. prosince

Vidochov - 15 hod.

Čtvrtek 1. ledna

Slavnost Matky Boží, Panny Marie

Pecka - 8 hod.

Borovnice - 9.30 hod.

Mostek - 11 hod.

Neděle 4. ledna

Slavnost Tří králů

Pecka - 8 hod.

Borovnice - 9.30 hod.

Mostek - 11 hod.

Ze školy

Granty a projekty v základní škole

Dnešní dobu lze nazvat dobou různých grantů, díky nimž je možno realizovat záležitosti, které se z klasického rozpočtu nepořídí. I letos nám byly schváleny některé granty.

Jedním z nich je projekt s názvem Digitální technologie. Zahnuje práci s digitální kamerou, počítačem, přenosem dat, dále pak s úpravou obrazu a zvuku na PC, prezentací na TV, propojenou s PC. Zároveň se naučí pracovat s bezdrátovou technologií, v našem případě bezdrátovou klávesnicí, myší a ovladačem (Trust Presenter Mouse). Žáci 8. a 9. třídy budou v rámci výuky i při kulturních a společenských akcích školy vytvářet záznamy, které v hodinách informatiky zpracují pomocí programu pro zpracování hlasových a grafických informací. Seznámí se tak se způsobem propojení kamera - PC, kamera -TV, PC-TV, se střihem obrazu, úpravou zvuku, celkovým zpracováním dokumentu. Závěrečným výstupem bude kronika školního roku v digitální podobě na DVD.

Dalším byl projekt Na zelenou! Bezpečná cesta do školy! Byl vypsán Nadací Partnerství. V rámci tohoto projektu jsme nejprve monitorovali nebezpečné úseky v naší obci a na základě těchto poznatků byla vytvořena Dopravní inženýrská studie, která navrhla řešení těchto nebezpečných míst. O projektu jsme

psali v červnových LP. Nyní jsme ve fázi, kdy je studie hotova a byla postoupena projektantovi, který zhotoví projekt. Z grantu jsme financovali přístřešek a stojany na kola (instalovány budou po ukončení prací na kanalizaci), dále zábrany proti vjezdu aut do areálu školy a informační tabule s popisem tohoto grantu.

Projekt získaný z dotací Krajského úřadu Královéhradeckého kraje je zaměřen na obnovu zahrady. Letos bychom rádi pokračovali v dalších úpravách ve zbývajících částech okolí školy. V severovýchodní části areálu chceme břeh, který se v současné době těžko udržuje a snadno podléhá erozi, nahradit suchou zídrou osázenou vhodnými rostlinami (hlavně bylinkami, které budou využívat děvčata při výuce pracovních činností – vonné směsi, vaření). Dojde tak k jeho přirozenému a estetickému zpevnění. Na plošince nad suchou zídrou bude umístěna galerie hornin. Budou zde usazeny vzorky hornin, které jsou v oblasti obvyklé, budou doplněny tabulkami s odbornými a krajovými názvy. Galerie hornin bude sloužit jako názorná pomůcka pro výuku na prvním i druhém stupni a na jejím vzniku se budou podílet žáci druhého stupně.

V areálu zahrady za školou chceme doplnit ještě zahradní jezírko s malým

mokřadem. Vzhledem k terénu jsme nuceni použít plastovou vanu - ta je však běžně k dostání. Jezírko bude osázeno některými druhy vodních a mokřadních rostlin. Bude sloužit k pozorování vodních živočichů (budeme sledovat, jak budou drobní vodní živočichové jezírko postupně osidlovat). Do budoucna zvažujeme i vysazení vhodných rybek. Pro provzdušnění plánujeme pořídit do jezírka fontánku na solární pohon (využití solární energie bude korespondovat s naším letošním celoškolským projektem o Slunci a jezírko bude součástí našeho dalšího celoškolského projektu Voda).

V blízkosti již existující pergoly by měla vzniknout zpevněná plocha s otevřeným ohništěm. Ohniště rozšíří využití areálu bývalé školní zahrady především pro večerní a odpolední pobyty.

Celý areál tak bude sloužit nejen k výuce, ale i k mimoškolskému setkávání žáků, pracovníků školy a za pevně stanovených pravidel i ostatním zájemcům v rámci tradičních zahradních slavností a Harantovských slavností (konají se jednou za dva roky).

Zároveň chceme vysadit některé nové stromy a keře, které nám pomohou dotvořit areál školy a zajistí dostatek zajímavých zastavení pro připravovanou mapu zahrady (osko-

ruše, rakytník řešetlákový a další).

Areál školy doplníme dřevěnými koši na odpadky a kontejnerem na odpad ze zahrady, který není vhodný ke kompostování.

V rámci nezbytné údržby dostane nový nátěr i pergola, využívaná jako učebna v přírodě, a lavice a stoly v ní umístěné.

Vybavení školní zahrady potřebuje nutně doplnit o nové nářadí vhodné pro děti (motyčky, hrábě, koše, ...). Dále je součástí našeho projektu i nákup osiva (preferujeme netradiční zeleninu, bylinky a okrasné rostliny vhodné k sušení). Vypěstovaný materiál bude dále využit při pracovním vyučování a výtvarné výchově.

Naše zkušenosti s přetvářením klasické školní zahrady ve víceúčelovou učebnu v přírodě a s využitím jednotlivých částí našeho školního areálu uveřejníme na webu školy a v regionálním tisku.

Největší grant tohoto roku byl grant získaný z financí Evropské unie. V souvislosti se zaváděním Školského vzdělávacího programu (ŠVP) do výuky postupně provádíme výraznou modernizaci vybavení školy. Chceme našim žákům zajistit co nejmodernější vybavení při zachování velmi důležitého atributu naší školy, kterým je velmi klidné, téměř rodinné prostředí. Rádi bychom dokázali, že i škola

na venkově může mít moderní vybavení a využívat nejmodernější postupy výchovy a vzdělávání žáků. V rámci našeho projektu bychom rádi změnili tvářnost a dispozici odborných učeben a postupně budované studovny. Do učebny výtvarné výchovy plánujeme pořídit nové stoly pro výtvarnou výchovu se židlemi, úložné prostory, sušák na výkresy, pracoviště učitele a hlavně keramickou pec. Do výuky výtvarné výchovy plánujeme zařadit ve větší míře aktivity podporující kreativitu žáků, zejména vytváření trojrozměrných děl, které je vhodné zvláště pro žáky integrované. Učebna bude sloužit zároveň i mimoškolním aktivitám, a to ZUŠ – výtvarnému oboru a nově vzniklému výtvarnému kroužku.

Starou školní knihovnu přeměňujeme postupně v moderní školní studovnu vybavenou nejen dostatkem materiálů, ale i dvoumístným počítačovým pracovištěm. Studovna bude sloužit žákům, pracovníkům školy i bývalým žákům školy (chceme udržet jejich kontakt se školou i s jejich rodnou venkovskou obcí). Kromě počítačového pracoviště plánujeme vybavit studovnu novými úložnými prostory a zázemím pro knihovníka.

Velkou změnou by měla projít i učebna dějepisu – zeměpisu. Místnost by tak měla prezentovat dané předměty jako předměty živé, atraktivní a v budoucím životě žáků využitelné. Plánujeme pořídit nové výškově stavitelné lavice a židle, úložné

prostory, zázemí pro učitele, dvoumístné počítačové pracoviště a hlavně interaktivní sestavu, která výrazně zefektivní práci při hodině a rozšíří prostor pro aktivní účast žáků ve vyučování.

Nyní nevyužívanou třídu postupně měníme v jazykovou učebnu, v budoucnu vybavenou výškově stavitelnými lavicemi a židlemi, zázemím pro učitele, dvoumístným počítačovým pracovištěm a interaktivní sestavou.

Důležitou částí našeho ŠVP je zavedení nových volitelných předmětů, jež mají přispět k lepšímu uplatnění žáků na trhu práce v našem regionu, oblastí s vyšší nezaměstnaností. V regionu je značná poptávka po absolventech a vyučených v technických oborech, proto zavádíme v rámci ŠVP volitelný předmět technická praktika. V jeho hodinách se žáci seznámí s rozšířenými základy technických prací a posílí se jejich zájem o směřování k technickým oborům. Součástí projektu je obnova a modernizace vybavení školní dílny doplněné počítačem s jednoduchým programem pro technické kreslení – první seznámení s technickými výkresy na počítači (budeme konzultovat s ISS Nová Paka, která technické obory v regionu vyučuje).

Dalším volitelným předmětem budou základy administrativy zaměřené na zvládnutí základů psaní na počítači, jednoduché účetní doklady, základy účetnictví malé firmy, sezná-

mení s jednoduchými grantovými formuláři. Budoucnost podnikání na venkově spatřujeme právě v existenci malých rodinných firem a žáci tak budou mít možnost získat nejzákladnější představu o administrativní práci. Využijeme již existujícího kontaktu s nadací Junior Achievement, se kterou spolupracujeme v oblasti předmětu základy ekonomiky a podnikání, který je dalším z nabízených volitelných předmětů. Pro tyto dva posledně jmenované předměty potřebujeme obnovit odpovídající počítačové vybavení a prezentační techniku.

V souladu s novým vzdělávacím programem chceme zároveň upravit i prostory školy tak, aby co nejlépe odpovídaly našim představám.

V souladu s naší vizí ekologicky šetrného provozu školy (což je jeden z důležitých předpokladů úspěšné ekologické výchovy) plánujeme nainstalovat energeticky úspornější osvětlení tříd, nechat vyčistit a opravit systém vytápění, aby nedocházelo ke zbytečným tepelným ztrátám. Současně by měly být na radiátorech nainstalovány kryty zvyšující bezpečí pohybu dětí v prostorách školy.

Proměníme vnitřní prostory školy tak, aby působily jasněji, světleji a přispívaly k vytváření pozitivního prostředí školy. Barevné a designové řešení prostor by mělo vytvořit dojem útulnosti, bezpečí a zároveň stimulace. Týká se to přeložení nevyhovujících podlah ve tří-

dách, renovace parket v hojně využívané tělocvičně (slouží i mimoškolním aktivitám), vybavení chodeb a učeben obložením, které bude nejen snadněji udržovatelné než výmalba, což dnes děti poněkud omezuje, ale zároveň interiéry prosvětlí a zateplí. Další renovace by se měly dočkat dlažby na školních chodbách, které jsou v nevyhovujících barvách a po téměř sto letech už vypadají na svůj věk. Celou renovaci vnitřku budovy by měla završit oprava a nový nátěr dveří, opět ve vhodnější barevnosti.

Další částí našeho projektu je vybudování výtahu a provedení odpovídajících úprav pro vozíčkáře. Máme několikaletou zkušenost s integrací postižených dětí (zrakově, sluchově, mentálně i tělesně) do třídních kolektivů a rádi bychom nabídli možnost docházky do naší školy i vozíčkářům. Právě integrace zdravotně znevýhodněných dětí do menších kolektivů v menší škole, kde je možný plně individuální přístup, je podle nás nejsnazší a nejefektivnější. V této oblasti spolupracujeme s neziskovými organizacemi Život bez bariér a Sportem proti bariérám, se kterými budeme nutné úpravy konzultovat.

Na všechny stavební a renovační práce pak bude navazovat nezbytná výmalba prostor zasažených úpravami. Vrcholem dokončovacích prací pak bude instalace jednoduchého informačního systému.

*Alena Müllerová
Šárka Kodymová*

Turistický den

Poslední zářijový den se první třída vydala na turistický výlet na Krkonošskou vyhlídku. Po modré jsme procházeli lesem, děti pečlivě sledovaly značku, abychom se neztratili. Úspěšně jsme dorazili do cíle, výhled sice nebyl takový, jaký bychom si přáli, ale nám to nevadilo. Zpět jsme se vydali přes Horní Javoří a dále po žluté značce lesem až na Pecku. Cestou děti sbíraly podzimní plody a větvičky, ze kterých jsme si ve škole udělali výstavu.

2. a 3. třída se vypravila na dopolední vycházku do přírody. Letošní trasa vedla nad továrnu do lesa zvaného Odnož, poté jsme došli k Hejduku a kolem hradu zpět do školy. Cestou jsme si opakovali názvy lesních stromů, keřů a bylin. Po svačino-ové pauze si děti v lese po-

stavily domečky z mechu, šišek a klacíků. Vycházka to byla pěkná, proto na jaře rádi podnikneme další turistický výlet.

4. a 5. třída se na turistický den vypravila směrem do Kalu, přes Valy na Vřesník a dál směrem přes Bukovinu a Krkonošskou vyhlídku zpět do Pecky. Každý účastník výpravy obdržel list papíru s podrobnými úkoly na jednotlivých zastávkách. Naším cílem bylo dobře poznat okolí nejen po zeměpisné stránce, ale dozvědět se také něco z historie. Využili jsme znalostí i z přírodovědy, českého jazyka, z matematiky a vlastivědy.

Poprvé jsme se zastavili nad Peckou a hledali tři nejstarší budovy v obci. Pokračovali jsme na Kalovský kopec, odkud jsme měli určit nejvyšší kopce

okolí. Krkonoše jsme si v dálce jen představovali - pro mlhu nebyly vidět. V Kalu jsme si prohlédli typickou vesnickou náves, o které jsme se učili ve vlastivědě. U Kalovského mlýna jsme zopakovali, jak se dřív mlelo a pak už jsme stoupali na Valy. Někomu to šlo rychleji, někomu pomaleji, ale nakonec jsme hradiště úspěšně dobyli, někdo doopravdy s holí v ruce. Tam jsme si vyprávěli o starých Slovanech, počítali jsme, jak je hradiště staré. Na obrázku jsme prohlíželi slovanské nádobí, zbraně a nářadí. Naším úkolem bylo určit, k čemu lidem kdysi dávno sloužily.

Po odpočinku a svačince jsme se pustili z kopce dolů a pokračovali jsme dál na Vřesník. Tam jsme se na návsi svezli na kolotoči a zhoupli na hou-

pačkách. Další zastávkou byla Bukovina, kde jsme luštili křížovku v přírodě. Po úspěšném rozluštění jsme všichni pospíchali na Krkonošskou vyhlídku, kde jsme chtěli opékat vuřty. Nahoře nás ale zastihl silný vítr, takže jsme se báli oheň zapáli. Trochu smutní jsme scházeli Odnoží dolů, když najednou se nám naskytlo dobré místo vhodné na založení ohýnku. Všem se vrátila dobrá nálada, rychle jsme z kamení připravili ohniště, sebrali dřevo a za chvíli už jsme si pochutnávali na vuřtech. Po výborné svačince jsme zhodnotili náš výlet, zbylými minerálkami uhasili oheň a spokojeni jsme se vraceli do Pecky. V hodnocení jsme se všichni shodli: byl to bezva den!

*L. Kupková, J. Morávková,
M. Rejlová*

Plavecký výcvik 2008

Také v letošním školním roce se žáci naší základní a mateřské školy zúčastnili plaveckého výcviku v Plavecké škole v Jičíně.

Plavecký kurz proběhl v deseti lekcích v měsících září až listopad. Plavat jezdilo 37 žáků základní školy a starší děti ze školy mateřské. Děti byly rozděleny do pěti družstev. První a druhé družstvo tvořili zdatní plavci, třetí družstvo slabší plavci, ve čtvrtém družstvu se učili splývat, potápět a plavat

s pomůckami neplavci, páté družstvo tvořily děti ze školky.

V průběhu plavání se žáci zdokonalovali v plaveckém stylu prsa, v potápění, skocích do vody, ve splývání, chodili se ohřát do vířivky a do páry.

Při závěrečné lekci se uskutečnily závody v plavání na 25 metrů prsa a na vytrvalost. Odměnou jim bylo plavání v „divoké řece“ a svezly se i na tobogánu. Někteří bývalí neplavci již zvládli uplavat 25 metrů bez pla-

veckých pomůcek a odvážíli se i ke skoku do vody.

Plavání se většině žáků

líbilo, a věřím, že se plaveckého kurzu zúčastní i v příštím školním roce.

Jana Morávková

Peckovští žáci Plavecké školy 2008.

Až na vrcholky hor

Počasí slibovalo krásné dny babího léta (14.10.), tak jsme se rozhodli, že se vydáme na turistický výlet do Krkonoš, který jsme právě kvůli počasí odložili v září. Naším cílem byla Sněžka, z ní jsme potom směřovali podél Bílého Labe do Špindlerova Mlýna.

Už když jsme se ráno přesouvali do Bělé na autobus, dalo nám počasí najevo, že si s námi trochu pohraje. Pod školou se spustil déšť, než jsme ale došli k továrně, přestal. Autobusem jsme přes Hořice dojeli do Pece pod Sněžkou. Nebe jako vymalované, sluníčko svítilo. Vyšlapali jsme k lanovce a zrada - jede jen na Růžovou horu, na Sněžku nepokračuje kvůli silnému větru. To přeci nemůže být možné, tady se nehne téměř ani větvička. Nevadí, vyjedeme alespoň kousek, uvidíme.

Dvojsedačková lanovka nás vyvezla do výšky 1390 metrů. Stále jasno, vítr už stromy trochu ohýbá. Nakonec jsme se dohodli, že na Sněžku vyjdeme. Někteří se sice měli snahu jít obsluhu lanovky přesvědčit, aby nás nahoru vyvezli, když tolik nefouká, ale našli se i tací, kteří celkem ochotně souhlasili s výšlapem. Po pár minutách se nám nejvyšší hora ČR objevila v celé své kráse. Stále jas-

no. Došli jsme pod sráz a dohodli se na zakládání výškových táborů (rozumějte odpočinkových).

Nakonec jsme s velkým vypětím sil nejvyšší vrchol pokořili. Pohled byl krásný. Zhruba po půl hodině se nad Sněžkou stáhly mraky, ochladilo se, a tak jsme se rozhodli k přesunu do nižších míst. Počasí se, jak známo, na horách mění rychle. Sluníčko se nám již neukázalo, padla mlha (hustá místy tak,

že by se dala krájet), chvílemi i drobně přšelo. Dostačtečná výstroj všech zúčastněných turistů ale byla dokonalá a nikoho to nezaskočilo. Kolem Luční boudy a podél Bílého Labe jsme mířili ke Špindlerovu Mlýnu. Kamenné stráně, Labe si krásně bublá, jen kdyby se ty kameny tak neklouzaly! Kousek pod Boudou u Bílého Labe jsme natrefili na úžasné hřiště U Svozu. Přes upozornění NA VLASTNÍ NEBEZPEČÍ! se téměř všichni pubertou zasáhli jedinci vrhli na houpačky a průlezky různého druhu. To bylo radosti! Po dostatečném vydovádění se jsme pokračovali v cestě. Za vydatné přeháňky jsme došli do Špindlerova Mlýna, odkud nám jel autobus. Do Pecky jsme se vrátili v půl sedmé, unavení, ale vcelku spokojení.

-šk-

Vánoce, Vánoce přicházejí .....

Také vám ten rok utekl jako voda? Než jsme se rozkoukali, máme tady zase nejkrásnější měsíc v roce - prosinec. Uklízíme, myjeme okna, pečeme cukroví, nakupujeme. Všichni někam spěcháme.

Ani my jsme v mateřské škole nezaháleli. Vše začalo poslední týden v listopadu. Příprava na advent, výroba adventních věnců, kalendářů. Děti si pak na adventním stromu otevíraly každý den jedno okénko, pod kterým našly obrázek, sladkost. V úterý 2.12. jsme měli v mateřské škole zvláštní den. Ve třídě U Vochomůrky čertovský, ve třídě U Křemílka andělský. Umíte si předsta-

vit tolik čertíků a andělků pohromadě? Nechyběly písničky, básničky na dané téma a také malé výrobky. Odpoledne vše vyvrcholilo. Paní učitelka Jana Murydychová předvedla rodičům cvičení s dětmi na téma Čertovské rojení. Den se opravdu vydařil.

Ve středu jsme s dětmi navštívili Střední odbornou školu pedagogickou v Nové Pace. Studentky této školy, budoucí paní učitelky, přestrojené za čerty a andělky, předvedly dětem pásmo vyprávění, písniček, pohádek. Na jaké téma? No přece Mikuláš a čerti. Na závěr přišel dětem pozdravit Mikuláš a andělkové rozdali dětem malé

dárčky. A aby toho nebylo málo, přišel Mikuláš s čerty ještě v pátek do mateřské školy. Děti byly statečné, ale slzičky také nechyběly.

Děti také nezapomněly namalovat svá přání pod stromeček Ježíškovi. Paní učitelky vše zabalily a poslaly Ježíškovi. Tak uvidíme, zda se přání dětí vyplní. Pak už nastal čas, kdy se začaly nacvičovat básničky, písničky a tanečky, začaly se vyrábět dárčky pro rodiče, paní učitelky. Nacvičené pásmo pak děti předvedly v DPS v Pece, v ZŠ v Pece při setkání s bývalými zaměstnanci školy. No a pak už byla besídka pro rodiče v mateřské

škole. Děti vše předvedly, jak nejlépe uměly. Odměnou jim byl potlesk rodičů a pochvala od paní učitelek. Samozřejmě nechyběl vánoční stromeček, pod kterým děti našly mnoho dárků. Zde se sluší poděkovat všem sponzorům, kteří na dárky pro děti přispěli.

Nyní nezbyvá nic jiného, než se těšit na ten nejkrásnější den v roce, na Štědrý den. Ať se všem dětem vyplní jejich tajná přání a navjdou pod stromečkem své vysněné dárky. Ať jejich oči září samým štěstím!

Tak tedy šťastné a veselé Vánoce a hodně zdraví Vám všem.

Za kolektiv učitelek Iva Šmídová

Informace z místní knihovny

K 30. listopadu odešla z místa peckovské knihovnice Věra Trybenekrová. Za jejího působení se knihovna stala vyhledávaným místem smysluplného trávení volného času pro malé i velké čtenáře. Kromě zajímavých besed se v knihovně konala pravidelná setkání nad četbou obecní kroniky, pasování

děti na čtenáře nebo kurzy práce s internetem. V rámci soutěže Vesnice roku získala peckovská knihovna celokrajské ocenění.

Na uvolněné místo nastou-

pí od 1. ledna zkušený bělský knihovník a kronikář Petr Pavel. Výpůjční doba knihovny zůstává nezměněna.

-vk-

Poděkování

Ráda bych za všechny spokojené čtenáře poděkovala Věře Trybenekrové za obětavost a lásku, s níž po léta vedla místní knihovnu, přispívala ke kulturnímu dění městečka a nezištně ho propagovala také v regionálním tisku. Společně s dalšími lidmi z Pecky se těším, že její zajímavé příspěvky o místní historii a osobnostech se budou na stránkách Listů Peckovska i nadále objevovat. V dalším životě a profesích přejeme Věře Trybenekrové hodně štěstí.

Věra Kociánová

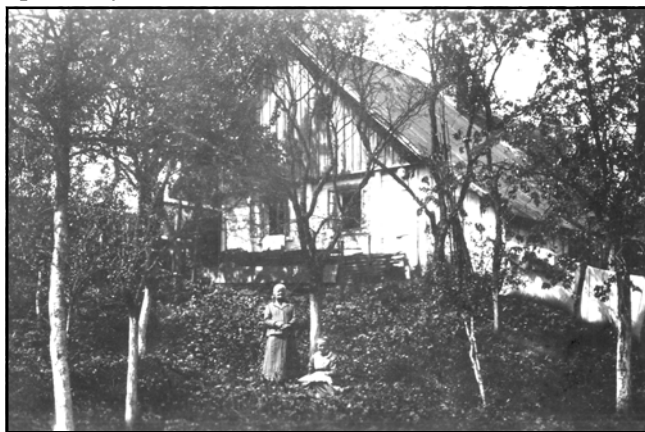
Josef Štemberka v pořadu Světci a svědci

Na začátku listopadu natáčel štáb České televize v Pecece dokument o místním rodákovi, později lidickém faráři Josefu Štemberkovi.

Autorku scénáře historičku Marii Koldinskou, známou především svou obsáhlou monografií o Kryštofu Harantovi, zaujalo téma statečného postoje Josefa Štemberky, který neopustil tvář v tváři smrti své farníky a společně s nimi byl v Lidicích 10. června 1942 popraven. Pořad se má vysílat začátkem ledna.

Josef Štemberka se narodil 2. února 1869. Ke 140. výročí jeho narození se připravuje uvedení dramatizace románu Josefa Křeliny Každý své břímě... v podání herce Miroslava Částka. Termín a místo konání tohoto představení, věnovaného životu faráře Štemberky, budou včas upřesněny.

-vk-

Rodná chaloupka Josefa Štemberky.

foto-archiv rodiny Pavelcovy-

Jičínské muzeum zve na výstavu o kartuziánech

Koncem listopadu byla zahájena významná výstava věnovaná zatím nepříliš probádanému působení kartuziánského řádu na Jičínsku. Přináší řadu poznatků důležitých pro doplnění historie peckovského panství. Součástí výstavy jsou i některé zápůjčky z mobiliárního fondu hradu a římskokatolické farnosti v Pecece.

Výstava Kartouza ve Valdicích – Uzamčený svět – historie kláštera (1627 – 1782) si klade za cíl představit historii a působení kartuziánského kláštera ve Valdicích, významného činitele regionálních dějin a neméně významného spolutvůrce dějin kartuziánského řádu, a to ve dvou základních rovinách: v rovině interpretace vlastních dějin a působení kláštera a v rovině identifikace uměleckých děl a dalších předmětů, které jsou s valdickými kartuziány spjaty.

Hodnověrných zpráv o předmětech, které valdickou kartuziánskou epochu reprezentují, nenacházíme v písemných pramenech mnoho. Nedochoval se žádný jejich autentický soupis nebo popis interiéru kláštera, který by byl pořízen ještě za dob kartuziánů a mohl tak být považován za věrohodný. Existující informace mají vesměs podobu drobněj-

ších zmínek, často ještě nepřesných, či dokonce evidentně nepravdivých. Jisté informace přináší seznam předmětů vydrážených z majetku kláštera po jeho zrušení. Ani ten však není kompletní a navíc se zřejmě nedochoval v originále, takže je znám pouze z opisů, jejichž pravdivost za současného stavu dochování pramenů nelze ověřit.

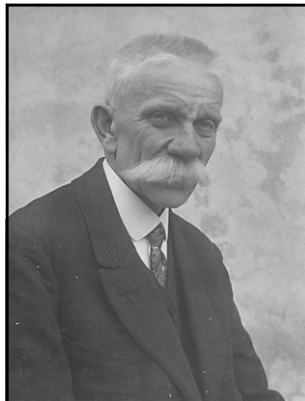
Výstava samozřejmě předkládá jen výběr z celkového počtu předmětů, které se nakonec podařilo dohledat. Z důvodu jejich ochrany není vždy konkretizováno místo jejich současného uložení. Cílem je poskytnout veřejnosti nejen doklad o bohatství – vinou nepříznivých okolností rozmělněného – kulturně historického dědictví valdické kartouzy, ale také svědectví o jeho ohrožení.

Výstava v zámecké galerii v Jičíně je přístupná denně mimo pondělí do 1. března.

Připravila -vk-

Augustin Wacek - elektrotechnik, konstruktér

20. 8. 1867 Vrchlabí
1948 Pecka

Augustin Wacek pochází z Vrchlabí, do Pecky se přistěhoval zřejmě v roce 1889, kdy (tehdy už jako zámečnický mistr) zakoupil objekt čp. 179 v sousedství hostince U Modré hvězdy a Machytkovy kovárny. V devadesátých letech 19. století budovu uzpůsobil pro své podnikatelské záměry – objekt byl rozšířen, přistavěny dvě kůlny a zřejmě také do dnešní doby charakteristický osmimetrový komín. V dílenském prostoru se nacházel hnací parní stroj s kotlem, velký a malý soustruh, vrtačka a hoblovka poháněné parní strojem přes transmisí. V roce 1901 získal Augustin Wacek ke stávající zámečnické koncesi i koncesi elektrotechnickou. Už před tím ovšem převrhoval peckovskou veřejnost svými kousky s elektrickou energií. Kniha protokolů Ochotnického divadelního spolku Tyl například 8. února 1894 uvádí: „Osvětlení (spolkového věnečku - pozn. -vk-) bylo do půlnoci

elektrické, po půlnoci svíceno bylo obyčejně. (...) Panu Vackovi, jenž nešetřil námahy ani výdajů s překonáním velikých obtíží o světlo elektrické se postaral, usneseno veřejně poděkovati v některých blízkých novinách“.

Augustin Wacek byl aktivním členem mnoha místních spolků – například ochotníků, kde působil ve funkcích knihovníka, jednatele i režiséra, nebo v sokolské jednotě.

Wackova elektrotechnická firma prosperovala už v prvních letech svého vzniku. Podle výše odvodu přímých daní byl podnik čtvrtým nejvýnosnějším v Pece. Zřejmě nejzajímavějším počinem byla konstrukce motocyklu Wacek Pecka. Motocykl měl uzavřený trubkový rám s neodpruženou přední vidlicí a byl opatřen jednoválcovým čtyřdobým motorem, údajně zkonstruovaným samotným mistrem. Motor bez spojky a převo-

Rodina Wackova kolem roku 1907. Legendárních motocyklů Wacek bylo prý vyrobeno kolem 10 kusů.

Není právě toto vozidlo dokladem o výrobě automobilů ve firmě Wacek?

dovky poháněl řemenem zadní kolo, opatřené bicyklovým šlapacím mechanismem s volnoběžkou, měl samočinný sací ventil, rozstříkovací karburátor a odtrhovací zapalování s magnetoelektrickým zapalovačem. Roku 1918 ohlašuje elektrotechnická továrna Augustina Wacka rovněž výrobu automobilů (realizace automobilu však není doložena). Jednostopá i dvoustopá vozidla se v deklaracích o činnosti objevují až do čtyřicátých let.

Hlavní činnost podniku, zvláště od 20. let 20. století, po zavedení elektrifikace městečka (1923), se však soustřeďovala na oblast elektrotechniky. Jednalo se zejména o výrobu speciálních strojů, dále o silnoproudé i slaboproudé elektrické instalace, montáže bleskosvodů a opravy elektrospotřebičů či převíjení motorů elektrických strojů.

Roku 1938 se Augustin Wacek vzdal elektrotechnické koncese ve prospěch svého syna Eugena, který se u svého otce vyučil elektrotechnikem, a tímto převzal podnik. Koncese se týkala nejen instalací sekundárních spotřebitelských sítí, ale i instalací a oprav primárních sítí do napětí 10 kV. Během druhé světové války zaznamenaly podnikatelské aktivity firmy značný pokles, v padesátých letech díky tehdejší politické strategii zanikla.

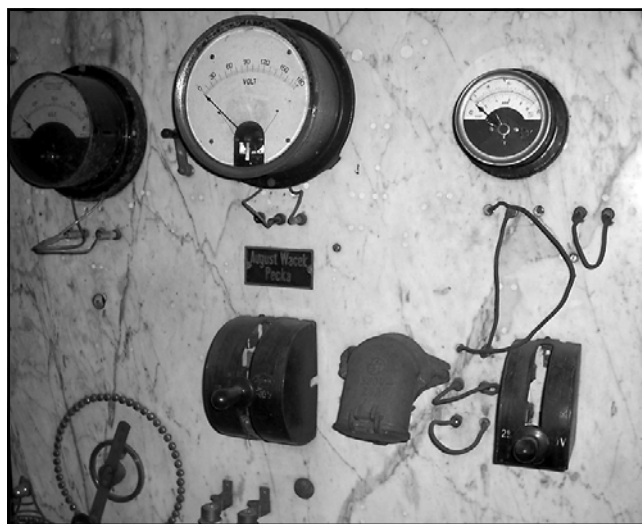
Augustin Wacek byl nepřehlédnutelnou osobností

Pecky první poloviny 20. století. Pamětníci dodnes připomínají, že byl prvním majitelem rádia i automobilu (prý značky Laurin a Klement, s dřevěnými koly). Před deseti lety byla v Listech Peckovska otištěna i tato vzpomínka: „Při kontrole provozu transformátoru byl mistr zasažen elektrickým proudem o vysokém napětí. Šťěstí, že s ním byl učeň Libor Zlatník, který vyběhl a volal o pomoc. Uslyšel ho soused Jan Štěrba, běžel ke sloupu, na kterém byl vypínač,

a vypnul ho. Postižený měl hodně popálenin, ale díky zdravému srdci se vrátil z nemocnice v pořádku. Učeň Libor se však už dál nechtěl elektrotechnice učit a přešel k sousedovi Chládkovi do zámečnické dílny.

Augustin Wacek zemřel v zimě 1948. Jeho dcery Zdeňka a Berta byly učitelkami. Syn Eugen nakrátko vedl peckovskou firmu, od padesátých let pracoval v Nové Pace v podniku Silniční stroje a zařízení.

Připravila Věra Kociánová
repro-foto - archiv hradu-

Rozvodná deska v čp. 179 je dnes jedním z posledních dokladů někdejší slávy elektrotechnické továrny Augustina Wacka.
foto -vk-

Moje vzpomínky na pana učitele Machka

Při své letošní návštěvě Pecky a peckovské knihovny jsem se dozvěděl, že se paní Trybenekrová snaží dát dohromady vzpomínky Peckováků na pana učitele Karla Machka. Jelikož jsem jeden z těch šťastně narozených Peckováků, které pan učitel Machek vyučoval počátkem 60. let na místní ZDS, rozhodl jsem se o tomto vzácném člověku a vynikajícím učiteli něco ze svých vzpomínek napsat.

Moje vzpomínky jsou umocněny, tak jak to s přibývajícím věkem bývá, dobou uplynulou od chvíle, kdy jsme ještě s taškou na zádech chodili do školy. A když má člověk čas, tak se v duchu rád vrací do dob dětství a vzpomíná jaké to dříve bylo. A v mém případě se mé vzpomínky ještě zintenzivnily vzdáleností zhruba 8000 km od míst, kde jsem trávil školní léta.

Jak mám ale začít? Pan Machek byl nejenom vynikající učitel tělocviku (to by samo o sobě vydalo na sa-

mostatnou kapitolu), byl také moc dobrý češtinář a učitel, který měl mezi námi žáky silný přirozený respekt a autoritu. Takto ho zná a určitě na něj ráda vzpomíná velká většina jeho bývalých žáků.

Chtěl bych svoji vzpomínku začít rokem 1990. Bylo 6 měsíců po sametové revoluci a já jsem se mohl poprvé znova podívat do své milované Pecky s celou rodinou, tedy i s tehdy jedenáctiletým synem Honzou a patnáctiletou dcerou Evou. Tuto první cestu do Čech, věřte mi, jsem velice silně emocionálně prožíval a usmyslel jsem si, že svým dětem na Pecce ukážu vše, co se mi tam líbilo a na co mám krásné vzpomínky. A pochopitelně, že jedno z hlavních míst, kam jsem děti vzal, byla místní škola. Byl jsem celý natěšený a moje děti to nadšení naopak nedokázaly pochopit. Co je to za blbost chodit se dívat do školy a k tomu ještě o prázdninách? Já zase nemohl po-

chopit je. A když se nad tím tak dneska zamyslím, vím, že je to tím, že jsem ve škole prožil velice krásné chvíle a velkou měrou se o to zasloužil právě pan učitel Machek. Stačilo mně projít se po ztichlých chodbách školy a hned se mi ve vzpomínkách vybavil pan učitel, jak například vede po chodbě žáčka za pejzy, který se provinil asi jenom tím, co se dneska běžně toleruje. Také jsem si vzpomněl, jak jsme stávali v řadě na schodišti připraveni jít do jídelny na oběd nebo do tělocvičny na hodiny tělocviku, v tom se otevřely dveře od sborovny, vyšel pan učitel Machek a jak jsme pane všichni okamžitě zmlkli. Ani nemusel nic říkat.

Ne všechny moje vzpomínky na pana učitele se ale vztahují k jeho profesi učitele. Měl jsem to štěstí, že asi tak do roku 1961 Machkovi bydleli nedaleko od nás v malém bytě u Čerovských. Oni nahoře a pod nimi Bucharovi. To

byla doba, kdy se i na Pecce děly věci ne právě spravedlivé. Proč se o tom ale zmiňuji? MNV v té době vystěhovalo z vily za rybníkem paní Kosinovou (v té době jí bylo přes 60 let a navíc jí několik měsíců před tím zemřel manžel), to aby se do jejího pěkného bytu mohl nastěhovat kdosi vlivnější a potřebnější. Vzhledem k tomu, že u nás doma byla v podkroví navíc jedna malá místnost, přidělili jí milé paní Kosinové jako náhradní byt. To že tam nebyl záchod a že se se uhlí a všechno muselo nosit po strmých schodech nahoru, nikoho na tehdejší MNV nezajímalo. Paní Kosinová z toho byla tak nešťasná, že si chtěla vzít život. Tohle jsem se dozvěděl letos na Pecce. Promiňte mi, že se teď o tom tak rozepisuju, ale musí to ze mě ven.

Museli jsme onu místnost vystěhovat, všechno šlo celkem dobře snosit dolů, až na to, že jsme mimo jiné měli v oné místnosti i kříd-

lo. Co tím klavírem teď? Neskutečně těžký předmět... Maminka tedy požádala naše sousedy o pomoc. A já chci oněm sousedům skoro po 50 letech tímto poděkovat. Bohužel, jediný, kdo už není mezi námi a který ono piano pomáhal stěhovat dolů, byl právě pan učitel Machek. Další z oněch siláků byl pan Josef Šeps, pan Česta Vokatý a můj strýc Ada Lukeš. Kdybyste viděli ty dřevěné, prudké schody dolů do prvního patra, které končí v poměrně úzké síni a s radiátorem přímo proti schodům, tak byste asi stejně jako já, kroutili hlavou nad tím, jak to oni tehdy dokázali. A to se ty schody ještě v jednom místě na malém odpočívadle stácejí do protisměru! Kdyby se jim, nedej Bože, to piano vysmeklo a někoho srazilo na radiátor, ani nechci domýšlet, co by se stalo. Tehdy jsem byl kluk v 6. třídě, ale i později, už jako dospělý člověk, když ono piano stálo na svém novém místě, pokusil jsem se ho několikrát nadzvednout. A já myslel, že vypustím duši!!! Ono mě to vůbec nešlo, jak bylo to piano těžké. A to ještě měl pan učitel Machek tolik smyslu pro humor, že se následující den povídal mamince: „Tak Zdeno, až to piano budeš zase potřebovat přestěhovat, tak klidně řekni.“ V době, kdy tohle píšu (je polovina října), uvědomuji si, že by pan učitel Machek měl brzo narozeniny, tuším 28. října, a brzy na to, 4. listopadu, na Karla svůj svátek. A já bych mu chtěl i touto cestou poděkovat za vše, co udělal pro výchovu

mnoha generací dětí na Pecce, jeho zapálení pro sport, které přenášel na nás. Poděkovat za to, jak nás dokázal motivovat a přivést do tělocvičny na dobrovolné cvičení Sokola, na to, jak jsme pod jeho dozorem koncem každého jara čistili starými vrbovými košťaty betonové dno peckovského koupaliště, jak pro nás pořádal různé závody v běhu Okolo hradu a v zimě na lyžích. Ještě dneska ho vidím, jak při tělocviku dokázal udělat na hrazdě věci, o které jsme se my žáci a dorostenci pokoušeli více méně neúspěšně. Při vzpomínkách na pana učitele se občas vybaví maličkosti, milé a usměvné ve své podstatě. Jeho tvář, jeho svaly, jeho úsměv.

Tím bych rád svoje vzpomínání ukončil. Přal bych si a byl bych rád, kdyby o Dušičkách za mě někdo dal na jeho hrob svíčku nebo kahánek, chvíli postál a zavzpomínal. Na člověka, který svou prací, osobním příkladem a svým životem mezi námi pozitivně ovlivnil mnoho lidí. Odměnou mu bylo vědomí, že nejen naučil, ale i vychovával a dokázal nás, mladé lidi, nasměrovat tím správným směrem do života.

Oněch vzpomínek na pana učitele Machka je daleko více a nejde zde o to je všechny vypsát, to není ani tak důležité. Já sám si uvědomuji, jak moc a v dobrém ovlivnil můj vztah ke sportu, spravedlnosti a i můj celkový pohled na život jako takový. Já sám jsem se v něm prostě viděl a dneska jenom lituji, že

jsem si nikdy později, už jako dospělejší v 70. letech, nenašel chvíli se na něho jít podívat na jejich chatu, popovídat si s ním např. o jeho zahrádce a roubování ovocných stromků. Jo, kdybych tehdy věděl to, co dneska, tak bych za ním hned zašel. A tohle se netýká jenom pana učitele, starší lidé nám mají vždycky co říci a my mladší toho bohužel nevyužíváme. A tak bych chtěl tímto tak tro-

chu apelovat na mladší Peckováky. Běžte za svým bývalým učitelem nebo učitelkou a popovídejte si s nimi. A nemusí to být jenom váš bývalý pedagog. Udělejte si čas i na své babičky a dědy. Vaši vrstevníci vám neutečou, ale čas jednou odvane ty, které máme rádi více, nežli si to momentálně uvědomujeme.

*Josef Kracík, Jižní Karolína
11. října 2008*

Národní hymna byla jeho osudem

Pojďme společně zavzpomínat na Bohumila Ulricha z Pecky (čp. 43), který se narodil v roce 1908. Naše národní hymna byla jeho osudem. V roce 1934, u příležitosti jejího stého výročí, ji zpíval pěvecký kroužek Škroup, dirigovaný tehdy šestadvacetiletým absolventem konzervatoře Bohumilem Ulrichem. Ten pak na tyto chvíle rád vzpomínal.

K tragickým následkům však došlo, když ji dirigoval po osmi letech v kostele svatého Jindřicha u příležitosti slavnosti „Vzkříšení“. Bylo to již za okupace a slavnost měla být zakončena národní hymnou. Tehdy však platilo, že naší hymně musela předcházet hymna německá. Přesto však německá hymna nezazněla a kostelem se neslo pouze „Kde domov můj“. Byl to podnět k velkému nadšení přítomných Čechů, posílených ve svém odporu proti německé okupaci.

Tím to však neskončilo. V německých novinách se objevil článek, který se touto záležitostí zabýval a požadoval přísné potrestání viníka. Když Bohumil přišel domů, vylíčil manželce situaci a nepochyboval, že si pro něho přijde Gestapo, a to se také stalo.

Dne 22. dubna byl zatčen a odvezen na Pankrác. K soudu však nedošlo. Přesto byl pan Ulrich odvezen do Terezína a odtud do koncentračního tábora Flossen-burg, kde prožil osud a strasti politického vězně až do roku 1945, kdy tábor osvobodila americká armáda. Zvláštní na celém případě bylo, že nemohl být odsouzen, protože na jeho „provinění“ neexistoval žádný paragraf. V koncentračním táboře byl vlastně jako rukojmí.

Když se vrátil v zuboženém stavu, celý vychrtlý, domů, rodina ho nepoznala. Podlomené zdraví přispělo k předčasnému odchodu, kdy jako šestapadesátiletý invalidní důchodce zemřel v roce 1964.

Ze vzpomínek paní Ulrichové zachytil Jaroslav Čerovský

Vánoční vzkaz z Afghánistánu

Pokračování ze str. 1
Zdravím všechny čtenáře Listů Peckovska. Jsem jedenáct let v armádě a právě jsem na čtvrté zahraniční misi. Tentokrát na sedm měsíců v Afghánistánu, v horách a písečných pláních provincie Uruzgan u nekonečně dlouhé řeky Helmand. Vždy když jsem daleko od domova, od svých blízkých, daleko od našeho krásného Podkrkonoší a naší české země, mám čas více přemýšlet. Přemýšlet nad tím, co pro mě znamenají všichni lidé, které mám rád. Vzpomínám na dcerku, přítelkyni, rodinu, kamarády a všechny známé – vzpomínám na svou zem a na to, jak dobře mi doma bylo.

Ať už jsem byl v Bosně, Kosovu nebo teď tady v Afghánistánu, pokaždé znovu si uvědomuji, jak moc dobře se máme oproti lidem, kteří žijí v zemích zpustošených válkou. V Afghánistánu bývá v létě i šedesát stupňů, vítr vám mezi zuby zanáší písek. Lidský život tady nemá skoro žádnou hodnotu, na venkově nefunguje elektřina, zdravotnictví, školství, policie ani zákony. Maximálně jen tvrdé, nekompromisní zákony Talibanu: buď půjdete s námi, nebo jste nepřítel. Lidé se starají o holé přežití, ženy tady na venkově mají menší cenu než kráva, smějí chodit pět metrů za svým mužem, jejich jediným právem je starat se o rodinu a o domácnost. Děti chodí stále bosy, nemají žádné

hračky, jen otrhané oblečení a boty dostanou jen ty starší z nich. Místo o školu se musejí starat o dobytek nebo pomáhat otcům na malých poličkách s úrodou, na které jsou závislé jejich životy. Obydlí mají domorodci vybudované z hlíny a kamení. Dřeva je málo – jen podél zavlažovacích kanálů, které jsou vedeny od řek. Jinak je všude jen poušť a skalnaté drsné hory bez jediného stromu. Lidé zpracují úplně všechno, nic nejde nazmar. Rodina a Alláh je vše, rodina drží při sobě a všichni i přes velkou chudobu a velmi těžký život jsou nesmírně

Ilustrační foto.

Zdroj internet

hrdí na svoji zem. Na to, že jsou Afgánci a na to, že jsou součástí této velké země chudých, ale hrdých a statečných lidí. Stojím a dívám se na hory zčásti obsazené Talibanem. Vzpomínám na Čechy.

Kde je naše hrdost a pravá láska k rodné zemi? Proč jsme vlastenci, jen když se hraje hokej? Proč stále před někým ohýbáme záda? Díváme se, jak náš

stát skupují cizinci ze Západu i Východu, cizí mafie vládou podsvětí, politika je zkorumpovaná a kdo je v ní větší lump, tomu se daří lépe. Lidé se navzájem pomlouvají, závidí si a pomáhají si málo. Lidé v naší zemi klidně projdou kolem někoho, komu je ubližováno, a dělají, že se jich to netýká. Jsou řidiči, kteří lhostejně projedou okolo havarovaného auta plného zraněných lidí. Co všechno jsme schopni ještě přehlížet...

Přes to všechno máme jednu z nejkrásnějších zemí na světě, krásné hory, louky, řeky, potůčky, rybní-

turistů. To ostatně vidíme i u nás v Pecce, která je čím dál hezčí, i když je právě teď celá rozkopaná.

Táta mi říkával, ať si každý zamete nejdřív před svým prahem. Pojďme začít všichni u sebe! Budme víc hrdí na to, že jsme Češi, víc hrdí na to, jak krásnou máme zem, na to, že jsme svobodní. Poučme se z minulosti a dívejme se optimisticky skrz sebe a naše děti do budoucnosti. Braňme si naši svobodu a práva. Važme si maličností, radujme se více ze života, který nám všem tak rychle utíká. Říkejme více krásných slov těm, které máme rádi – zítra už může být pozdě. Hledejme na životě to krásné a žijme každý den, jako by byl poslední.

Věřte mi. Jsem pět tisíc kilometrů od své dcery, blízkých, kraje a země – všeho, co mám rád. Když vylezu z opancéřovaného kontejneru bez oken ven pod hvězdy, uvidím obrys vysokých a studených hor. Z dálky uslyším, jak se perou divocí psi, a sem tam i střelbu z dálky. Nadechnu se toho studeného prашného vzduchu a zeptám se sám sebe, proč jsem si to tam doma neužíval víc. Až se vrátím do Čech, budu je mít zase o to víc rád.

Všechny vás do Pecky moc zdravím a přeji krásné Vánoce. Užijte si pokud možno jejich klid a pohodu. Zdravím Natálku a všechny známé. A pamatujte, v Čechách máme být na co hrdí.

Petr Špür

Všechny cesty vedou do Pecky 6

Putování za lidovými chaloupkami na jih a jihovýchod od Pecky

Naše poslední pouť po tomto nádherném koutku Podkrkonoší nás zavede na dominantu zdejšího kraje Zvičinu (671 m) a do míst, kterými tak rád procházel při svých cestách na její oblé vrchol spisovatel Karel Václav Rais (1859-1926), rodák z nedalekých Lázní Bělouhradu.

Peckovské náměstí tentokrát opustíme po modré značce právě ve směru na Raisovo rodiště, vystoupáme po ní těsně pod hrad a dáme se vlevo k silnici. Hned u ní

rozápade Jičínsko s Velišem a Prachovskými skalami, na západě kupy Bradlece a Kumburku s rozložitým Tábořem, na severozápadě Kozákův, za ním Ještěd, vpravo od něj Jizerské hory, před nimiž je Novopacko s Levínem a Kozincem, na severu za Čisteckou hůrou mohutné panorama Krkonoš včetně Rýchor, na východě uzavírá obzor dominanta zdejšího kraje Zvičina a pod ní na jihovýchodě se choulí Miletínsko, rodný kraj básníka Karla Jaromíra Erbena (1811 -

menem dohodil do Bukoviny, dějiště Raisova románu Kalibův zločin a rodiště jeho otce.

V této vsi s hezkými výhledy na Zvičinu si pro-

Kousek za kapličkou se dáme vlevo po žluté značce (doprovodí nás až na Zvičinu) k lesu, přejdeme potůček a stoupáme do vsi Vřesník, kde se za-

Bezník.

hlédneme roubenky č. 3, 26 a 27 na návsi a č. 19, 20 a 23 (s roubeným špýčárkem) poblíž modře značené cesty, po níž pak zamíříme k lesu Hůra a jím nejprve mírně a pak ostřeji dolů. Již od Pecky kráčíme po historické cestě, po níž byl odváděn zajatý peckovský pán Kryštof Harant z Polžic a Bezdrožic na jaře r. 1621 do Prahy, kde byl 21. června téhož roku sťat mečem kata Jana Mydláře na Staroměstském náměstí. Teprve na čtvrté křižovatce cest opustíme značku vlevo a sejdem do vsi Brtev, v jejíž horní části nás potěší zejména roubené domky č. 49 a 53, níže ve středu vsi další pěkné roubenky č. 7 a 12 a konečně dole u roztomilé kapličky roubený dům č. 4.

chovaly roubenky č. 25, 26, 28 a 40. Z ní seběhneme k silnici do údolí Bystřice a tou nejprve vpravo a pak na rozcestí vlevo dojdeme k dalšímu rozcestí silnic pod Bezníkem. Do této vsi se vyplatí kousek odbočit, protože i zde najdeme pár roubenek (např. č. 9, 12 a hned na kraji 22) a též nově postavenou zvoničku z r. 2006 se zvonem o 81 let starším a věrní ctitelé Raisova díla si navíc mohou odsud zajít ještě asi 700 metrů k jihozápadu k pomníčku Raisova kniha na místě, kde spisovatel rád sedával. Po návratu zpět k silničnímu rozcestí vystoupáme vlevo serpentinou do Borku, kde u hezké zvoničky a kříže je kamenná lavička, zvaná Raisův pohov, a poblíž stojí roubenka č. 6.

Bukovina.

ale odbočíme vpravo dolů k lesu Odnoži a táhlým stoupáním tímto houbařským rájem dojdeme na Krkonošskou vyhlídku (532 m), nejproslulejší vyhlídkový bod v blízkém okolí Pecky.

Na jihu vidíme zleva Vřešťovský, Hořický (před ním jsou Lázně Bělouhrad) a Mlázovický Chlum s konecchlumským kostelem, na seve-

1870).

Od Krkonošské vyhlídky klesáme za neustávající dalekých rozhledů lučinatou cestou nad Arnoštovem, založeném až v polovině 18. století (v něm jsou pěkné roubenky č. 17 a 22 - 24, spatřené již na výletě č. 2, ale kdo je chce znovu vidět, cestou kolem nich si příliš nezajde) ke hřbitovu a od něj je to jen coby ka-

Značka pokračuje po návrší s hezkými výhledy kolem samoty Podemládk lesu a jím k silnici, po níž se dá vlevo k osadě Zvičinské Chalupy (roubené domy č. 246 a 248). Zde odbočí již s červenou vpravo a přes ves Zvičinu (roubenka č. 154) nás konečně dovede na vrchol stejnojmenného kopce, na němž stojí barokní kostel sv. Jana Nepomuckého z r. 1706 s pískovcovým oltářem od Fr. Pacáka z r. 1740 a Raisova chata z r. 1904. V pamětní knize, jež byla od r. 1825 uložena v kostele (a nyní je v Národním muzeu), jsou zápisy slavných

návštěvníků - vedle Rause a Erbena i Aloise Jiráska, Ignáta Hermanna a Jaroslava Vrchlického.

Ale největší odměnou pro každého návštěvníka tohoto památného místa je nádherný kruhový rozhled (ne však z jediného místa), který při nadprůměrné viditelnosti obsáhne snad třetinu Čech: na severu ční hradba Krkonoš s Rýchorami, na severovýchodě máme jako na dlani Královédvorskou s lesem Království a v dáli Bor, Hejšovinu a Orlické hory, na jihu zprava Mlázovický, Hořický a Vřešťovský Chlum, za ním Královéhradecko,

Kunětickou horu a v dáli za ní Železné hory, na jihozápadě zleva vzadu Bezděz, blíže pak Jičínsko, Veliš, Prachovské skály, Trosky a na západě Novopacko s Kumburkem, Tábořem (vpravo za nimi Kozákov s Ještědem), Levínem a Kozincem.

Zpět se vracíme stejnou cestou po červené a žluté, ze silnice za Zvičinskými Chalupami však odbočíme vpravo po červené (ta nás dovede až do Pecky) k osadě Vyšehrad a pak lukami stále klesáme nad Bezníkem (je vlevo) do údolí Bystřice, kde stával patrový

roubený Bystrý Mlýn z r. 1720, než na konci 90. let vyhořel. Od bystré říčky vystoupíme do polí, za chvíli dorazíme do Kalu (viz výlet č. 2) a odsud na návrší k rozcestí U borovičky s kouzelným pohledem na Pecku. Tam dojdeme vlevo po silnici kolem smírčího kříže (stojí 50 m pod dalším rozcestím vpravo u silnice), ještě se pokocháme pohledem na městečko s hradem a tím definitivně končí naše šestidílné putování za zdejšími nádhernými lidovými chaloupkami.

*Petr Luniaczek
České Budějovice*

První krok roku 2009

fejton

Víte, kolik udělá kroků za sto let vrabec? Ani jeden, protože poskakuje. Ale človíček?

Já si na první krůček nevzpomenu, ale pamatuju četné boule na čele. Nejprve jsem prý lezl dozadu, potom dopředu, poté jsem se stavěl na dolní končetiny, bylo to na jedenácti měsících.

První krok jsem učinil do školky. Brzy jsem byl vyloučen, neboť jsem pokousal paní učitelku. Do první třídy mě donesli rodiče „na andělíčka“, tak jsem se zvrputile bránil vzdělání.

První krok do gymnázia jsem učinil ve stáří II let. Osm let jsem pochyboval, zda to byl správný krok.

V tanečních jsem první krok učinil až při třetím

večeru, tančil se už jive a já vyzval k tanci mistrovu společníci. Uměla. Já taky, byl jsem v její péči po celý kurz tanečních.

Prvním nesmělým krokem se stalo mé pozvání dívky na okraj lesa. Přišla a došlo ke krátkému polibku.

Po delším polibku... jsem se musel ženit. Byl jsem statečný a následovaly další kroky. K tchýni požádat ji o ruku. Tedy o ruku i tělo její dcery. První krok k oltáři a hop! do chomoutu.

První krok k svatebnímu lůžku. Byl jsem rozechvělý a rodiči nepoučen.

První krok do zaměstnání. Zařukal jsem na dveře ředitelny školy a

pozdravil hlučně: „Čest práci!“ Soudružka ředitelka byla o pár let mladší. Blesklo mi hlavou: Běda mužům, kterým, žena vládne! – Opravuji... kterým žena mládne!

Ještě za nezkalené mysli lze učinit velkohlubé předsevzetí: Nebudu se opíjet, přestanu kouřit, nebudu osahávat sekretářku, nasadím dietu, přihlásím se do kurzu asiatského bojového umění, založím si důchodové připojištění, zvýším dětem kapesné, konečně dočtu od Němcové Babičku...

Dnes přemýšlím, jak na to. Loni mě ze sněhové závěje vyhrabal krmič Nerad, když šel po ránu krmit. Letos mrzne naholo, stále ještě nenapadl

první sníh, Nerad leží v n e m o c n i c i s nalomeným krčkem a v kravíně se uhnízdili squatteři, nezákonní osadníci.

Je 1. leden roku 2009, ležím na nemocniční posteli a mým sousedem je opět Nerad. Totiž, trávil jsem silvestra netradičně doma u televizní obrazovky.

„Táto, přepni to na druhý program, tam už bude novoroční přípítek!“

Poslušně jsem vstal. BŘUCH! Klopýtl o manželčiny bačkory. Diagnóza, nalomený krček dolní končetiny.

Ležím a těším se na svůj první krok roku 2009. – Soused se těší na vozejk nebo na koně.

Miroslav Procházka

František Khun – Páter Augustin 4. část

(Povídka peckovského rodáka z knihy *Stíny života* vydané v roce 1926. V příběhu popisuje Pecku a její život druhé poloviny 19. století.)

VI.

O polednách vykročily z Podzimkovy chaloupky tři postavy. Rodiče vyprovázeli syna kněze. Ten se ohlédl několikrát po chaloupce a zvláště zrak jeho utkvěl na kalichu, nad nímž skvělo se zlaté slunce jako veliká obětní hostie.

Kdysi byl ten kalich hlasatelem, že z té chaloupky vyjde do světa kněz – kéž nestane se nikdy hlasatelem, že ten kněz musí vypít hořký kalich utrpení až na dno.

U kříže se společně pomodlili a rozloučili. Augustinek líbal rodičům ruce a za všechno jim ještě jednou děkoval. „Pán Bůh tě posiluj,“ pravila matka žehnajíc ho svatým křížem - „a nezapomeň na nás!“

„S Pánem Bohem,“ řekl otec objímaje svého syna - „a Pán Bůh tě ochraňuj před zlými lidmi!“

„Pán Bůh tě ochraňuj,“ šuměly kolem ozvěnou lesy - „před zlými lidmi,“ bublal potůček pospíchaje od Augustinka k rodné jeho chaloupce.

VII.

Bylo již po klekání – když železným kladivkem klepal Páter Augustin na zavřené dveře fary Zalesické. Hospodyně vyhlednuvší kulatým otvorem ve dveřích spatřila kněze, jenž se představil jako nový zdejší kaplan. Otevřela a srdečně ho vítala. Z pokoje vyšel pan farář, shrbený a dobráckého vzezření a objímaje se s Páterem Augustinem mluvil: „Tak tak, to jste hodný, že jste přišel. To jste hodný. Však jsem se na vás natěšil. Víte, já už nemohu, nemohu, sedm křížků na zádech a pod nimi ten houser tak často trápí, nedá pokoje. Taky už pomýšlím na odpočinek, jest-li dříve ta zubatá neřekne: „Pojď“ a Pán Bůh nepřidá: „Ta, Vendelínku, faráři Zalesický, vydej počet z vladařství svého!“ Tak tak, milý velebnoušku, tak tak, odložte si a pustíme se do jídla.“

Zůstali ve vytopeném pokoji farářově a hospodyně jim přinesla večeri a pivo.

Po večeri si zapálil pan farář dýmku a Augustinkovi nabídl doutník. Dlouho si povídali, dlouho, a byli by ještě déle, kdyby pan farář nebyl uznal za dobré Augustinka propustit do připraveného mu pokoje, aby se ještě trochu sebral – jak pravil – zítra na to představení se kolaturníkům před ranní mší svatou.

Augustinek po cestě spal dobře a ráno se v kostele představil. Pomodlil se, přečetl epištolu a evangelium a začal na slova svatého Pavla:

„Jsem hotov přijít k vám

a nebudu vám obtížným, neboť

nehledám, co jest vašeho, ale vás“

II. Kor. 12,14 (...)

Po mši svaté lidé si u kostela říkali: „To je kněz! Ten nám to pověděl! Má dobré srdce – no budeme ho mít

rádi!“

A měli ho rádi a Augustinek měl rád je. Horlivě pracoval pro čest a slávu Boží na kazatelně, ve zpovědnici, ve škole, u nemocných a pan farář našel v něm dobrého zastánce.

Často se scházeli s kaplanem Šípkem z Kostířova, vzájemně s epotěšili a k práci na vinici Páně posílili.

A tak Augustinkovi čas utíkal jako ta vodička kolem jeho rodné chaloupky, kterou vždy o prázdninách tak rád navštívil.

Škoda, že po čtyřech letech přerušeny byly jeho schůzky s milým kolegou. Kostířovský kaplan Šípek zatoužil po štěstí v Americe, kam ho zvali jeho příbuzní. Neměl již rodičů, a proto lehko odejel.

Augustinek osiřel. Pan farář se obával, nebude-li žádati na lepší - do Kostířova. Nežádal - byl spokojen v Zalesicích, kde již zapustil své kořeny. Ale k naléhání pana faráře připravoval se ke zkouškám farářským.

„Víte, jsme už oba staří,“ řekl jednou pan farář. „Kostířovský je o dva roky starší než já a vážně pomýšlí už na pensi. Dostal teď k ruce novosvěcence - kdo jiný by byl jeho nástupcem nežli vy. Tak tak, je dobře, velebnoušku, že se už připravujete ke zkouškám. Mám vás rád, nerad bych vás ztratil, ale jaká pomoc! Vždyť až to tam dostanete, půjdu si také odpočinout! Půjdu, půjdu, tam, co jsou vedle sebe hroby tatínka a maminky. Tak tak, velebnoušku, tam půjdu - k těm, co mi nikdy neublížili.“

Před odjezdem ke zkouškám dostal Augustinek pozvání od Karlíčka k jeho installaci. Po dvanáctiletém kaplanování v horách Orlických stal se tam děkanem.

„Zval jsem k sobě rodiče,“ psal Karlíček, „aby se ke mně odstěhovali, ale odpověděli, že by těžko navždy opouštěli svou chaloupku a jiným poměrům že by již nezvykli. Že chtějí z té chaloupky býti jednou vyneseni na hřbitůvek, kde stával kdysi svatý Jan. Více na ně naléhoti nebudu, vím, že není dobré přesazovati starý strom do jiné půdy“. Pozvání Karlíčkovo přišlo Augustinkovi vhod, neboť mohl mu vyhověti při téže cestě ke zkouškám.

Pan farář si žádal u konsistoře o binaci na neděli, aby mohl sloužiti dvě mše svaté, a propouštěje Augustinka ke zkouškám a na installaci pravil:

„Tak tak, všechno tu zařídím, jen si klidně, velebnoušku, jed'te, šťastně zkoušky odbud'te, bratříčka pozdravujte a šťastně se navraťte!“

VIII.

Uplynul rok a mnoho se změnilo. Kostířovský pan děkan šel do pense, Augustinek si podal žádost a jako starší kaplan na patronátě místo obdržel. A teď zval zase k své installaci Augustinek Karlíčka.

Když posílal několik dní před odjezdem do svého nového domova v uzavřeném voze svůj nábytek, nařídil, jak se mají při vyklizení nábytku z vozu zachovávat a kam jej umístiti. Dojemné pak bylo o první neděli po Velikonocích jeho loučení se Zalesicemi. Před ranní mší svatou promluvil na kazatelnu: „Dnes, moji drazí, vystoupil jsem na tuto kazatelnu, abych jako váš kaplan promluvil k vám naposledy. Je vám známo, že jsem poslán za duchovního správce do Kostířova. Co jsem vám kdy mluvil, vycházelo z hloubi srdce mého a bylo hluboko v srdci vašem. (...) Odcházím a stačí mi, když jedna bytost - a to ta nejvyšší a nejmocnější, můj budoucí soudce na věčnosti, viděl dobré mé úmysly, třebaš ne vždy dobré skutky. (...) Těž s tebou, milý kostelíčku, se loučím. S nejdojemnějšími city a vzpomínkami na tebe odcházím a budu pozdravovat od tebe tvého tichého bratra v Kostířově, který je zasvěcen patronu země české svatému Václavu, jako ty. A nyní, moji zrazí, žijte tu všickni s Pánem Bohem! Jen jednu mám ještě prosbu. Jsme smrtelní. Snad vidím vás, vy drahé hlavy, naposled. Dovíte-li se, že tam za těmi černými lesy dokonal jsem běh svého života, vzpomeňte na upřímného přítele aspoň jediným Otčenášem. Já na vás vzpomínati budu při každé mši svaté. „(...)“

Oči všech posluchačů i Pátera Augustina třpytily

se perličkami. Pak sloužili oba kněží mši svatou zároveň, Augustinek u hlavního, pan farář u vedlejšího oltáře. Po mši zapěl pan řídící, místní regenschori, se svým sborem na rozloučenou „Přání“ od Jelena.

V sakristii podal se slzami v očích staříčký kostelník Kostířovskému panu děkanu kulaté papírové pouzdro naplněné sněhobílými hostiemi, aby si na něho při mši svaté vzpomínal.

Augustinek s díky přijal tento velice milý mu dárek a vykročil s panem farářem z kostela. U fary čekala školní mládež, družička podala mu kytici a po malé chvilce odvážel kočár oba kněze do sousední kolatury, čekající nového svého pastýře.

IX.

Jarní obloha byla jako olověná, vzduch těžký k zalknutí. Země probouzejíc se ze zimního spánku z hluboka si vydechovala a husté šedivé páry vystupovaly zvolna nahoru. Na Zalesicemi visely těžké deštivé mraky, za černými lesy nad Kostířovem se však jasnilo. „Hleďte, velebnoušku, tady pláčou a tam vás s úsměvem přivítají. Inu, tak tak,“ pravil pan farář.

Jeli pomalu, jako při pohřbu s mrtvolou. Čím blíže přijížděli ke Kostířovu, tím více se jasnila obloha, až o polednách slunce v plném jasu skvělo se nad Kostířovem.

Dojeli ke kostelu o jedné hodině, jak bylo ujednáno. Po uvítání u kostela, kde byli též přítomni sousední

kněží s biskupským vikářem a Karlíčkem, a po skončených obřadech installačních v kostele, vystoupil nový děkan kostiřovský na kazatelnu a pomodliv se Otčenáš, promluvil poprvé ve svém kostele, naplněném do posledního místečka posluchačstvem: „Poprvé stojte vám tváří v tvář, pozdravuji vás křesťanským pozdravem. „Pochválen buď Pán Ježíš Kristus!“

Když mně bylo oznámeno, že jsem byl jmenován vaším duchovním správcem, první, co jsem učinil, bylo, že jsem vešel do chrámu Páně a před Ukřižovaným modlil jsem se za sebe i za vás, aby nejlaskavější pastýř oveček Pán Ježíš požehnal spojení našemu. Modlil jsem se vroucně, tak jak se modlíváme jenom v starostech a potřebách.

A brzo nadešel čas, abych se rozloučil s těmi, mezi nimiž šest let jsem působil a abych se odebral na novou vinici Páně. Tehdy jsi mi psal, můj milý bratře Karlíčku: „Budeš mít stěhovací zavřítý vůz a máš ve svém pokoji kříž. Tento kříž Páně dej z pokoje svého zvlášť, do ničeho jej neukládej, ale zanes jej do vozu naposled, aby přišel v Kostířově první z vozu a donesen byl na děkanství, a s ním aby vešly do domu požehnání, úcta, kázeň i bázeň Boží. Tak dělávalo se vždycky za našich předků a dělají dosud katolické rodiny a duchovní“.

Stalo se tak, milý bratře, a dej Bůh, aby požehnaní, úcta, kázeň i bázeň

Boží vešly do celé mojí kolatury - do nového mého domova.

A když jsem přijížděl již sem blíž, první, co jsem shlédl, byl opět kříž - kříž zdejší chrámové věže. On jakoby mě první vítal a mluvil ke mně: „Hle, pod tím křížem bude nový domov tvůj. Nermut se, žeš musil opustit místo, kde jsi zapustil své kořeny - i zde jsou duše věřící, duše zbožné, toužící po pastvě duchovní, po pramenu vody živé, po slovu Božím“.

A sotva on domluvil, hle již jste tu byli vy, drazí moji osadníci, a vítali jste svého pastýře. A já jsem poznal, že je pravdou, co mi ten kříž povídal, že tu jsou také duše věřící, duše zbožné a upřímné.

A to poznáv - volám poprvé v tobě, kostelíčku: „Bohu díky!“

Pozdravuje tě, milý můj kostelíčku, tvůj tichý bratr v Zalesicích, jenž podobně jako by zasvěcen jest patronu a dědici země české svatému Václavovi. Přítomný pan farář zalesický je svědkem, že pozdrav jsem ti vyřídil.

Vzpomínám na tebe, rodná moje chaloupko, tam daleko za těmi zelenými, modrými a šedými lesy. Pozdravuji tebe, malá tichá světničko, kde jako chlapeck hrával jsem si na pana děkana. (...)

A po roce šel zalesický pan farář na pensí a kostiřovský velebníček stal se administrátorem a pak farářem v Zalesicích. Do Kostířova přišel opět novosvěcenec.

Dokončení příště

• sport • sport • sport • sport • sport •

Silvestrovský běh Kryštofa Haranta Pecka 2008 - 1. ročník

Zařazení: celostátní závod běhu mimo dráhu

Termín: středa 31. prosince

Pořadatel: OK Reco Sport, Městys Pecka

Místo konání (start, prezentace): náměstí Pecka

Cíl: vstup do hradu Pecka

Začátek prezentace: 10.00 hodin

Start první kategorie: 10.00 hodin

Start hlavní kategorie: 11.00 hodin

Kategorie: všechny věkové kategorie – předškoláci, žáci, dorost, muži, ženy, veteráni

Vyhlášení: po doběhu poslední kategorie

Ceny: diplomy a ceny dle možností pořadatele

Délka a popis tratí :

Předškoláci – cca 100 metrů

Mladší žáci - žákyně - cca 500 metrů

Ostatní kategorie – 1200 metrů

Zúčastnit se mohou všichni registrovaní i neregistrovaní zájemci.

Každý se běhu zúčastňuje na vlastní nebezpečí.

Kontakt na pořadatele: Mgr. Pavel Vydra tel. 604278459

18. ročník vycházky na Krkonošskou vyhlídku

ve čtvrtek 1. ledna 2009

Motto: „Jak na Nový rok, tak po celý rok.“

Start: ve 14 hodin před Úřadem městyse Pecka

Startovné: sáček zbylého vánočního cukroví – odevzdat při startu

Cíl: v sále hasičské zbrojnice

Účast: bez věkového omezení – každý, kdo chce udělat něco dobrého pro své zdraví a popřát přátelům a známým do nového roku

Délka trasy: asi 5 km

Celkové stoupání: 201 výškových metrů

Způsob: jak to komu vyhovuje – chůzí, během, během na lyžích,
na kole – prostě „na vlastní pohon“

Občerstvení: na Krkonošské vyhlídce

a po návratu v sále hasičské zbrojnice

Vykročte zdravě do nového roku !

Na shledání se těší pořadatelé: TJ Harant Pecka, Masokombinát Jičín a Úřad městyse Pecka

Společenská rubrika

Oslavili svá životní jubilea

Ve 4. čtvrtletí letošního roku oslavili svá životní jubilea tito naši spoluobčané:

- Jarmila Nosková z Pecky – 80 let
- Julie Jeřábková z Pecky – 85 let
- Stanislav Pavlíček z Kalu – 86 let
- Miroslav Brzák z Pecky – 85 let
- Josef Nyč z Pecky – 94 let

Všem jubilantům přejeme do dalších let pevné zdraví, hodně spokojenosti a osobní pohodu.

Navždy nás opustili

- František Beran z Bělé
- Marie Mikulková z Vidonic
- Věra Stuchlíková z Pecky
- Věra Nosková ze Staňkova
- Ivo Voňka z Pecky

Věnujme jim tichou vzpomínku.

Další číslo Listů Peckovska vyjde v březnu 2009. Příspěvky můžete průběžně vhazovat do novinové schránky Úřadu městyse.

Uvítáme jakékoliv návrhy, podněty a připomínky.

Uzávěrka příštího čísla bude 10. března 2009.

***

Listy Peckovska

Časopis přátel Harantova městečka, vydává Úřad Městyse Pecky.

Prosinec 2008, ročník XVIII. Řídí redakční rada ve složení: Věra Trybenekrová, Miroslav Procházka, Petr Pavel, Šárka Kodymová, Marie Pavlová
grafická úprava Věra Kociánová

E-mail: obec.pecka@centrum.cz, <http://www.obec-pecka.cz>

Počet výtisků 250

Cena 15 Kč

Vítání občánků

V neděli 9. listopadu 2008 byly přivítány do života tyto děti:

- Adriana Šepsová z Kalu
- Vladislav Stárek z Pecky
- Sebastián Rolf z Pecky
- Barbora Plesarová z Pecky
- Jiří Trybenekr ze Lhoty
- Jiří Brýdl z Bělé
- Žaneta Prausová z Pecky

Rodičům přejeme hodně trpělivosti, pevné zdraví a jen samou radost ze svých ratolestí.
Další vítání občánků plánujeme na únor 2009.

